

Arrest

nr. 284 268 van 2 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 maart 2021.

1.2. Op 28 juni 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 13 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kochyano in het district Khewa/ Kuz Kunar, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging tot de twaalfde graad naar school. Op 1 juni 2017 begon u met werken als beveiligingsbewaker in een toren bij het radio- en televisiestation Enikass in Jalalabad. Tijdens uw tewerkstelling waren er een aantal incidenten bij het radio- en televisiestation. In 2017, vier à vierenhalf maand nadat u daar begonnen was, vond er een raketaanval plaats op het hoofdgebouw van Enikass. In het jaar 1398 (omgezet naar de Westerse kalender 2019 of 2020) werd ook de oprichter van de zender, genaamd ingenieur Z. L., ontvoerd door daesh of de taliban en kwam zijn chauffeur daarbij om het leven.

In de maand van de ramadan van het jaar 1399 (omgezet naar de Westerse kalender april/mei 2020) kwam ook in uw eigen dorp de taliban aan de macht na de dood van de lokale politiecommandant van de arbaki's (lokale politie). Omwille van de onveilige situatie in uw dorp ging u na zijn dood niet meer naar huis met verlof maar bleef u gedurende vier à viereneenhalf maanden op uw werk alvorens u het land verliet.

U vertrok op het einde van de zomer van het jaar 1399 (omgezet naar de Westerse kalender september 2020) uit Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 26 maart 2021 aan in België waar u op 29 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Na uw vertrek vonden er nog aanvallen op vrouwen plaats die werkzaam waren voor Enikass. Na de machtsovername kwamen de taliban ook drie keer bij u thuis langs om u te zoeken. De eerste keer was twintig of éénnentwintig dagen na de machtsovername, twee maanden later kwamen ze een tweede keer op bezoek en nog eens twee maanden later gaven ze een dreigbrief via de malik van het dorp aan uw moeder waarin ze u verzochten naar het districtscentrum te komen. Daarna kwamen ze nog een derde keer langs bij u thuis om u te zoeken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban en daesh.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw originele taskara, een kopie van uw schooldiploma van de twaalfde graad, een certificaat en badge van uw werk bij Enikass, een dreigbrief van de taliban en nieuwsartikels van incidenten bij Enikass. Op 29 juni 2022 bezorgde u nog een USB-stick met zes video's van nieuwszenders over bomaanslagen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder zowel in Bulgarije als in Roemenië en Slovenië, respectievelijk op 18 november 2020, 18 januari 2021 en 1 maart 2021, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 11/05/2021; brief van Dublin Unit Roemenië dd. 17/05/2021 en brief van Dublin Unit Slovenië dd. 14/05/2021 in het administratief dossier). Evenwel gevraagd of u eerder in een ander land asiel aanvroeg, stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u dit niet zelf heeft gedaan maar dat u werd gedwongen om vingerafdrukken te laten nemen in Bulgarije, Roemenië en Slovenië. U zou de keuze gehad hebben uw vingerafdrukken te geven of teruggestuurd te worden naar Afghanistan (CGVS, p. 20-21). Omdat ze u op een botte wijze behandelden, wachtte u het besluit inzake uw verzoek om internationale bescherming niet af en vertrok u vroeger dan verwacht uit deze landen (Verklaring DVZ, punt 22). U heeft hierna nog verschillende andere EU-landen doorkruist zoals Italië of Frankrijk maar wilde naar België komen omdat u hoorde van andere mensen dat België een beter land was voor migranten (Verklaring DVZ, punt 31 en 37). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna

wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije, Roemenië en Slovenië en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Bovendien gaf u in deze landen een andere leeftijd op dan hier in België. Zo verklaarde u in Roemenië en Slovenië geboren te zijn op 1 januari 2004 en in Bulgarije gaf u zelfs een geboortedatum van 7 mei 1995 (Brief van Dublin Unit Roemenië dd. 17/05/2021; brief van Dublin Unit Slovenië dd. 14/05/2021 en Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 11/05/2021 in het administratief dossier). Evenwel stelde u hier in België dan weer geboren te zijn op 25/08/1377, oftewel op 16 november 1998 (CGVS, p. 6).

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw **beweerde problemen als bewaker bij de radio- en televisiezender Enikass**. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud waarom u besliste Afghanistan te verlaten, stelt u dat uw leven risico liep, dat u bedreigingen kreeg en daarom niet kon blijven wonen daar. U beweert dat dit niet enkel voor u zo was maar ook voor andere mensen die werkzaam waren voor gelijkaardige mediabedrijven. Terroristische groeperingen zouden alle info die ze nodig hebben over jullie in hun bezit hebben. Gevraagd of u dan persoonlijke bedreigingen kreeg van de taliban of daesh, verklaart u echter van niet. Op de radio- en televisiezender zouden niet alle individuen persoonlijk bedreigd zijn maar zou er een globale bedreiging voor alle werknemers geweest zijn. Het bewijs hiervan was het personeel dat gedood werd. Dit zou een waarschuwing voor jullie allemaal geweest zijn (CGVS, p. 17-18). Ook bij DVZ blijft u heel algemeen en hypothetisch wanneer u gevraagd wordt een overzicht van alle feiten te geven die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. U geeft aan dat mensen die in Afghanistan voor de televisie werken in de frontlinie zitten en er dagelijks mensen worden vermoord. U voelde zich niet meer veilig en besliste daarom om het land te verlaten. Zelfs als u zou stoppen met werken voor de zender, claimt u nog steeds problemen te hebben daar ze wisten wie voor de televisie werkte. Op de vraag of u ook persoonlijk bedreigd werd, verklaart u dat de bedreigingen algemeen waren voor iedereen die voor de televisie werkte (Vragenlijst, punt 5).

Er dient te worden opgemerkt dat u zowel bij DVZ als bij het CGVS verwijst naar aanvallen op de radio- en televisiezender Enikass en hiermee tracht aan te tonen dat mensen die voor de televisie en radio werken niet veilig zijn. U haalt een raketaanval op het hoofdgebouw van Enikass aan en de ontvoering van de directeur Z. L. die plaatsvonden vóór uw vertrek. Uw verklaringen inzake deze incidenten stemmen echter niet geheel overeen met de informatie in ons bezit en die u zelf tevens voorlegde. Waar u stelt dat de aanval op het hoofdgebouw van Enikass ongeveer vier à vierenhalf maand na uw indiensttreding op 1 juni 2017 plaatsgevonden zou hebben, blijkt uit door u aangereikte informatie dat deze aanval zich voordeed op 1 december 2017, zijnde zes maanden na uw indiensttreding (CGVS, p. 10 en 14; stuk 5, Documenten - Groene map; stuk 4, Landeninformatie - Blauwe map). Verder meent u zich te herinneren dat de ontvoering van ingenieur Z. L. gebeurde in het jaar 1398, oftewel het jaar 2019 of 2020, terwijl hij in werkelijkheid blijkt ontvoerd te zijn op 4 december 2018 (CGVS, p. 15; stuk 5, Documenten - Groene map; stuk 4, Landeninformatie - Blauwe map). Gevraagd of de chauffeur van de ingenieur nog naar het ziekenhuis werd gebracht toen hij was beschoten, antwoordt u van niet. Hij zou al dood geweest zijn waardoor dit niet meer nodig was (CGVS, p. 16). Evenwel blijkt opnieuw uit het door u voorlegde nieuwsbericht dat zijn chauffeur wel degelijk naar het ziekenhuis werd gebracht waar hij later overleed (stuk 5, documenten Groene map; stuk 4, Landeninformatie - Blauwe map). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen of uit deze nieuwsberichten dat u het doelwit was van deze aanvallen of dat u persoonlijk geviséerd werd door de taliban of daesh.

Voorts haalt u incidenten aan van vrouwelijke collega's die vermoord werden na uw vertrek uit uw land. U tracht hiermee opnieuw aan te tonen dat er grote veiligheidsrisico's waren binnen de zender en u gedwongen was het land te verlaten (CGVS, p. 16; stuk 5, Documenten - Groene map). Het klopt inderdaad dat deze vrouwen allen werkzaam waren bij Enikass en het slachtoffer werden van aanvallen door daesh. M. M., journaliste binnen de zender, kwam om het leven op 10 december 2020 samen met haar chauffeur en in een ander incident kwamen drie andere vrouwen, allen werkzaam binnen het 'dubbing' departement van Enikass, op 2 maart 2021 om het leven door aanvallen door daesh (Stukken 5-7, Landeninformatie - Blauwe map).

Deze vrouwen hadden echter een geheel andere functie binnen het bedrijf dan u. Waar zij journalisten en actief mediapersoneel waren die meehielpen aan de inhoud van de nieuwszender, was u een bewaker binnen de onderneming. Beschikbare informatie in ons bezit toont aan dat zowel daesh als de taliban gerichte aanvallen plegen op onder andere journalisten en ander mediapersoneel dat meewerkt aan de inhoud die ingaat tegen hun belangen of hun waarden en normen. Daarbij zijn vrouwelijke verslaggevers eens te meer het doelwit van hun aanvallen (Stukken 8 en 9, Landeninformatie - Blauwe map).

Over incidenten op bewakers binnen de zender ten tijde van uw vertrek kan u tevens geen informatie geven. U beweert dat de huizen van twee collega's die ook bewaker waren werden doorzocht door de taliban, maar dit zou gebeurd zijn na de machtsovername door de taliban en dus na uw vertrek. Gevraagd waar deze collega's nu zijn, stelt u dat u geen contact meer met hen heeft sinds uw vertrek maar u denkt dat ze het land ook zijn ontvlucht een tijdje geleden (CGVS, p. 19). Dit zijn echter slechts beweringen van uw kant. Gevraagd of u de enige was die ontslag genomen had bij de radio- en televisiezender op het moment van uw vertrek, geeft u te kennen dat twee à drie bewakers reeds voor u zouden gestopt zijn met hun werk. U heeft evenwel geen idee wie deze andere bewakers waren en kan hierover niet meer informatie geven (CGVS, p. 20). Zelfs uw overste S. D. zou ten tijde van uw vertrek nog aanwezig en werkzaam geweest zijn bij de radio- en televisiezender (CGVS, p. 14 en 21).

Nergens doorheen uw verklaringen blijkt met andere woorden dat u omwille van uw werkzaamheden als bewaker geïsoleerd of vervolgd werd. **Er dient echter te worden benadrukt dat deze persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging evenwel determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.**

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw **beweerde problemen met de taliban**. Waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen enkele persoonlijke bedreiging van de taliban zou hebben gehad, zouden zij na de machtsovername plots drie keer bij u thuis op bezoek geweest om u te zoeken en zouden ze zelfs een dreigbrief voor u achtergelaten hebben. Dat ze pas voor de eerste keer naar u op zoek zouden gaan na de machtsovername terwijl u reeds sinds 1 juni 2017 tewerkgesteld was voor de zender, is eigenaardig (CGVS, p. 11-12). Temeer u maandelijks met verlof naar huis ging met het lokale transport en het algemeen geweten zou zijn in het dorp wat uw werk was, er zou zelfs achter uw rug hierover gesproken zijn (CGVS, p. 12-13). Op de vraag hoe de taliban op de hoogte zouden gekomen zijn van uw werk bij Enikass, beweert u dat toen ze de macht overnamen, ze ook het radio- en televisiestation zouden hebben overgenomen en zo achter uw gegevens zouden gekomen zijn (CGVS, p. 14). Dat de taliban u plots zouden zijn gaan bedreigen na de machtsovername, terwijl u reeds bijna een jaar daarvoor al uit uw dorp vertrokken was en dus al lang niet meer werkzaam was binnen Enikass, kan het CGVS maar moeizaam overtuigen.

De chronologie inzake de dreigbrief die u bezorgd zou zijn, ondermijnt helemaal uw beweerde problemen. Twintig à eenentwintig dagen na de machtsovername op 16 augustus 2021, zijnde 5 of 6 september 2021, zouden zij voor de eerste keer bij uw moeder op bezoek gekomen zijn (Stuk 10, Landeninformatie - Blauwe map). Twee maanden later, zijnde 5 of 6 november 2021, zouden zij een tweede keer een bezoek gebracht hebben aan uw huis. Opnieuw twee maanden later, zijnde 5 of 6 januari 2022, gaven ze een dreigbrief via de malik van het dorp aan uw moeder waarin ze u verzochten naar het districtscentrum te komen. Daarna kwamen ze nog een derde keer langs om u te zoeken (CGVS, p. 18-19). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt echter een datum van 2/2/1443, omgezet naar de Westerse kalender 10 september 2021, wat totaal niet overeenstemt met uw verklaringen over wanneer de dreigbrief zou afgeleverd zijn.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kan deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit. Hetzelfde geldt voor uw diploma van de twaalfde klas. Het certificaat van uw werk voor Enikass en uw badge tonen hoogstens aan dat u van 1 juni 2017 tot 25 juli 2020 werkzaam zou geweest zijn voor het bedrijf, wat op zich niet betwist wordt maar waar toch vraagtekens bij rijzen gezien uw foutieve datering van de aanval op het gebouw, van de ontvoering van de directeur en gezien de verkeerde informatie omtrent diens chauffeur. Deze werkdocumenten kunnen sowieso geen ander licht werpen op de door u voorgehouden problemen. Uit de nieuwsberichten die u voorlegt, kan voorts geen persoonlijk vrees van uw kant worden afgeleid, zoals reeds eerder aangehaald. Ook de USB-stick met zes video's van nieuwszenders, zoals onder andere Enikass en Radio Free Europe over bepaalde nieuwsfeiten, toont

opnieuw geen persoonlijke vrees voor vervolging aan en biedt met andere woorden geen toegevoegde waarde aan uw asielmotieven.

Aan de dreigbrief door de taliban kan voorts weinig bewijswaarde worden toegekend. Er werd eerder ook al aangehaald dat de datum op de brief niet overeenstemt met uw eigen verklaringen over het moment van afgifte van de brief. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt tevens dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een

aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen

die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat vooreerst in op de internationale bescherming ten aanzien van het vluchtelingenrecht. Hij stelt dat hij werkte voor Enikass, een radio-en televisiestation in Jalalabad en dat hij omwille van zijn tewerkstelling en vrees voor de taliban het land heeft verlaten. Hij stelt dat werknemers van de radiosector regelmatig het doelwit werden van de taliban en dat sinds de machtsovername werknemers van de radiosector bijzonder in het vizier van de taliban als tegenstanders komen en dat meerdere van zijn collega's zijn gedood. Hij vreest omwille van zijn profiel als voormalige werknemer van de mediasector te worden beschouwd als een tegenstander van het huidige regime en dat hij als terugkeerder als verwesterd zal worden geïdentificeerd en geassimileerd. Hij wijst er op dat hij Afghanistan verliet twee jaar geleden verliet toen hij 22 jaar oud was en in België woont sinds maart 2021 maar vroeger op het Europese continent is aangekomen. Hij stelt dat hij zich heeft aangepast aan de westerse gewoonten en gebruiken wat makkelijker was voor hem omdat hij opgeleid is en al in een progressieve omgeving werkte in Afghanistan en bij Enikass met vrouwelijke werknemers werkte. Hij kon voor zijn vertrek al Engels praten en heeft zijn best gedaan om zich in België te integreren. Verzoeker wijst er op dat hij in Wallonië woont en er werkt, voetbal speelt en cricket, films kijkt en zijn vrienden graag ziet en dat hij dankzij zijn kennis

van de Engelse taal voor een logistiek bedrijf werkt. Verzoeker stelt progressist te zijn en vroeger al met vrouwen te hebben gewerkt en ook studeerde. Hij vreest vooreerst onderworpen te worden aan daden van vervolging vanwege de Anti-Government Elements (AGE's). Verzoeker vreest immers gedood of gefolterd te worden door AGE's op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of spion is geworden. Hij verwijst naar de UNHCR *"Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2018 waarin verwesterde Afghanen worden gezien als een risicogroep en citeert uit het EASO-rapport *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"* dat verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaans experte uit Duitsland (EASO COI query, *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 September 2020, p. 3-4) internetlink). Verzoeker citeert vervolgens verschillende rapporten waarin gevallen gedocumenteerd worden van terugkeerders die in het verleden zijn gearresteerd of vermoord door de Taliban (Danish Refugee Council, *"Tilbagevendene til Afghanistan"*, oktober 2017; Save the Children, *"From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees"*, 2018; Stahlmann, F., *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*, 2019; Refugee Support Network, *"After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan"*, april 2016).

Hij wijst ook op het rapport van Asyls waarin wordt gesteld dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot en dat dit in het bijzonder het geval is voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn (wat het geval is voor verzoeker). Verder lopen terugkeerders uit Europa ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de Taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen (F. STAHLMANN, *"Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A"*, 28 maart 2018; UN Security Council, *"Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan"*, 5 oktober 2016). Hij argumenteert verder dat terugkerende Afghanen ook het risico lopen slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, § 2, lid 2, a) van de Vreemdelingenwet). Hij citeert twee bronnen die stellen dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben (UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018; Asyls, *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017). Verder betoogt hij dat uit het EASO-rapport (2017) blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken en dat burens toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen (EASO Country of Origin Information Report, *"Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, December 2017). Met betrekking tot de toepasselijke vervolgingsgrond stelt verzoeker dat de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelt over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Hij wijst erop dat de persoon in kwestie niet effectief deze overtuiging moet hebben maar dat het voldoende is dat deze hem toegeschreven wordt en hij verwijst naar een arrest van de Raad van 30 oktober 2019 in die zin. Verzoeker wijst erop dat de UNHCR *"Guidelines"* (2018) specificeren dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht (UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2019).

Verzoeker wijst erop dat terugkerende Afghanen uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen, afvalligen of verraders en hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven, wat volgens artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Volgens F. Stahlmann (2019) zijn mensen die bij de 'ongelovige bezetters' bescherming vragen in de ogen van de Taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als 'kafirs'. (F. STAHLMANN, *"Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen"*, Asylmagazin 2019, (276) 279) en in een recente video bevestigde de Taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat *"the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies"* (B. ROGGIO, *"Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'"*, 10 juni 2020).

(internetlink)). Verzoeker citeert vervolgens een aantal arresten van de Raad en betoogt verder dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden en herhaalt dat een toekomstgerichte beoordeling vereist is en dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is.

Ten tweede argumenteert verzoeker dat de groep van 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep is die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet). Verzoeker meent dat enerzijds de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat anderzijds jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit en wijst er op dat het Asyls rapport van 2017 verwesterde Afghanen als targeted groups door de Taliban beschouwt. Daarnaast kunnen Afghaanse terugkeerders verstoten worden door hun gemeenschap omdat zij vaak gezien worden als 'besmet' door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland of omdat zij te maken krijgen met het *"stigma of failure"* waarbij terugkeer wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid (L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *"What happens post-deportation? The experience of deported Afghans"*, Migration Studies 2013, (1) 11 en L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *"Deportation Stigma and Re-migration"*, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015, (635) 635- 636. 635-652). Verder blijkt uit onderzoek naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verwachten dat Afghanen vervolging vermijden door *"het spel mee te spelen"* zou volgens verzoekers in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden. Hij wijst er verder op dat ook het EASO rapport het risico bevestigt dat verwesterde Afghanen het doelwit worden van de Taliban als zij naar Afghanistan terugkeren (EASO, *"Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note"*, December 2020, p. 81) en dat in het arrest van 31 maart 2022 van de Raad werd gesteld dat dergelijk risico moest onderzocht worden. Verzoeker betoogt vervolgens dat hij, die sinds twee jaar in Europa woont, duidelijk verwesterd is en dat hij het doelwit zou kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch of als een spion zou kunnen gezien worden. Hij betoogt verder: *Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».* *Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores. Verzoekers gedrag, waarden en uiterlijk zijn onbetwistbaar « verwesterd » en verzoeker zich niet herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...).* *Verzoeker is niet eens met de visie van Islam van de Taliban. Zijn interpretatie van de Koran is totaal in tegenstelling met die van de Taliban. Hij wil hobby's hebben, naar muziek luisteren, de job van zijn keuze hebben, met vrouwen werken. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker in concreto aangetoond dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen."* Verzoeker stelt vervolgens dat hij niet gehoord werd, dat het risico op vervolging nog groter is nu de Taliban de macht hebben overgenomen zowel in de steden als op het platteland en dat hij moet erkend worden als vluchteling. Hij citeert uit arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022 van de Raad en wijst er op dat hij nog vrij jong is (25) dat hij Afghanistan heeft verlaten toen hij ongeveer 22 jaar oud was, hij in België woont sinds meer dan drie jaar en alles heeft gedaan wat mogelijk is om zich in België te integreren, hij afkomstig is uit Nangarhar en het risico bestaat dat hij onder de aandacht van de Taliban kan komen omdat hij voor een radio-en televisiestation werkte.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming. Hij wijst er op dat niet betwist is dat hij afkomstig is uit Kochyan, een dorp in het district Khewa/Kuz Kunar van de provincie Nangarhar en dat geen rekening werd gehouden door verwerende partij met zijn persoonlijke omstandigheden die hij kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit in zijn hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker betoogt met betrekking tot de veiligheidssituatie dat het CGVS rekening hield met EASO, *"Country Guidance : Afghanistan" van november 2021; EASO, "Afghanistan: security situation", van juni 2021; EASO, "Afghanistan: security situation update", van september 2021; EASO, "Afghanistan : Country focus" van januari 2022; COI Focus, "Afghanistan: Veiligheidssituatie", van 5 mei 2022 om te concluderen*

dat hij veilig naar Afghanistan kan terugkeren maar geen melding maakt van het EASO (nu EUAA) verslag *"Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report August 2022"*, augustus 2022.

Verzoeker wijst er op dat op 15 augustus 2021 de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan (EASO, *"Afghanistan security situation :country of origin information report"*, January 2022, p.14-15 (internetlink)) en betogen dat onlangs een vermindering van het geweld na de machtsovername door de Taliban er nog steeds veel geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen (p. 61-62). Zij benadrukken dat UNHCR in een nota van augustus 2021 opriep om alle gedwongen terugkeer op te schorten en om toegang tot het grondgebied te verlenen voor Afghaanse vluchtelingen (UNHCR, *"Position on returns to Afghanistan"*, 17.08.21, p. 2-3 (internetlink)) en recent zijn positie heeft bevestigd inzake toegang tot het grondgebied voor Afghanen (UNHCR, *"Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan"*, February 2022, p.2-3). Verzoeker citeert een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat beschermingsverzoeken met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld en wijst er op dat het rapport van EASO aangeeft dat een aantal toekomstgerichte vragen met betrekking tot de houding van de Taliban op dat ogenblik moeilijk te beantwoorden zijn (EASO, *"Afghanistan : country focus"*, January 2022, p.8-11) bij gebrek aan voldoende informatie over de intenties van de Taliban, lokale journalistiek te kampen heeft met beperkingen en een aantal bronnen stopten met rapportering over Afghanistan. Gelet op deze ontwikkelingen lijkt het volgens verzoekers voorbarig te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd in Afghanistan en menen zij dat het gebrek van actuele en objectieve informatie zou moeten aanzetten tot voorzichtigheid.

Verzoeker verwijst naar de bevindingen van de Raad in zijn arrest van 31 maart 2022 en stelt dat er momenteel niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Hij nodigt de verwerende partij uit om ofwel haar standpunt te heroverwegen, ofwel haar standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een *"Fact-Finding Mission"* (hierna FFM) naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen. Hij herinnert in dit verband aan het rapport van het European Country of Origin Sponsorship (hierna ECS) van november 2010 waarin de passende richtlijnen worden gegeven voor het uitvoeren van een FFM (European Country of Origin Sponsorship, *"EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing(joint) Fact Finding Missions"*, November 2010, p.6-8). Verzoeker citeert nog het rapport van Nansen, waarin de organisatie schrijft dat de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van CEDOCA van 5 mei 2022 gebaseerd werd niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg is en dat het CGVS in elk individueel dossier de informatie dient aan te vullen, wat *in casu* niet gedaan werd.

Met betrekking tot de situatie in Nangarhar wijst verzoeker er op dat verwerende partij geen melding maakte van de veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst en dat op basis van het EUAA verslag van augustus 2022 de veiligheidssituatie aldaar zeer onstabiel en onveilig is en citeert pagina 157-158 van dit rapport. Verzoeker citeert het arrest van de Raad van 12 oktober 2022 en stelt dat verwerende partij artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10(3) van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden heeft en stelt dat de geciteerde bronnen aantonen dat Nangarhar niet veilig is.

Aangaande de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan argumenteert verzoeker dat hij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Het land wordt geconfronteerd met tekorten en armoede. Voor de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict en dit is daarna alleen maar verslechterd, zo menen zij. Verzoeker citeert ter staving uit La Libre, *"Les Afghans aussi méritent notre aide"*, 23 maart 2022 en VRT news, *"VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit"*, 31 maart 2022). Verzoeker maakt vervolgens de vergelijking met de economische en humanitaire crisis op het Europese continent na de tweede wereldoorlog en dat deze enkel werd overwonnen dankzij het Marshallplan. Afghanistan heeft zonder twijfel ook nood aan een dergelijk plan maar de internationale gemeenschap legt voorwaarden op, zoals het respecteren van mensenrechten. Door te weigeren mensenrechten en in het bijzonder vrouwenrechten te garanderen en een democratische staat op te bouwen zijn de de-facto autoriteiten rechtstreek verantwoordelijk van de socio-humanitaire en economische crisis in Afghanistan en de verergering ervan, zo meent verzoeker. Het is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische waarden van het Taliban regime (EASO, *"Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report"*, januari 2022, p. 66). Hij wijst er op dat miljarden Afghaanse tegoeden bevroren zijn en dat enkel dringende humanitaire hulp wordt geleverd. Zolang meisjes worden gediscrimineerd en de Taliban regering niet inclusief is, zal alleen beperkte humanitaire hulp geleverd zal worden. Zonder de aanvaarding van de voorwaarden van de internationale gemeenschap door de Taliban zal deze situatie blijven. De beperkte dringend internationale humanitaire hulp is ontoereikend om in de vitale behoeften van de Afghaanse bevolking te voorzien. Tegelijk is de administratieve capaciteit van de Taliban zeer

beperkt omdat vele voormalige regeringsambtenaren zijn gevlucht waardoor basisdiensten niet worden verleend. Ook de gestegen werkloosheid is een gevolg van het autoritaire regime van de Taliban. Verzoekers menen dat de Taliban overwegend verantwoordelijk zij voor de huidige extreme precare situatie.

Voorts meent verzoeker dat mocht de Raad tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand niet het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolgd artikel 48/4 b) niet van toepassing is, dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Verzoeker vreest de gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie en vreest het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan en meent op die basis ook aanspraak te kunnen maken op subsidiaire bescherming.

Verzoeker gaat tenslotte in op de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hij stelt dat rekening houdend met zijn verklaringen en de afwezigheid van enig gegrond argument van verwerende partij zijn relaas als geloofwaardig en vastgesteld moet worden en wijst erop dat mensen die in de mediasector werkten gearresteerd werden, gestraft of vermoord nadat de taliban aan de macht kwamen.

Met betrekking tot verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming en het verwijt dat hij zich onttrok aan eerdere procedures in Roemenië, Slovenië en Bulgarije wijst verzoeker op de objectieve informatiebronnen waaruit blijkt dat de behandeling van beschermingsverzoeken, de behandeling door de politie en de opvang in deze drie landen problematisch zijn en citeert onder meer uit de AIDA rapporten "Country Report – Slovenia", 2020 update, maart 2021, p. 70 en "Country Report Romania, 2021 Update" (juni 2022), p. 24-25 en OSAR, "Renoncer aux transferts Dublin vers la Croatie et la Bulgarie", 13.09.2022 met betrekking tot Bulgarije. Hij stelt dat *"Gezien de informatie over de levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië, Roemenië en Bulgarije, alsook gezien de informatie over de asielprocedure in deze drie landen, samen met informatie over politiegeweld, is het redelijk dat verzoeker niet de wens heeft geuit om in dit land te blijven zonder dat dit een bewijs vormt van het feit dat hij geen nood aan internationale bescherming heeft. Het is ook door vrees te worden teruggestuurd naar Afghanistan of een ander land dat verzoeker een andere leeftijd in deze drie landen gaf. In Roemenië en Slovenië hoorde verzoeker dat als hij niet minderjarig was, zouden de instanties hem deporteren. Daarom beslist hij te verklaren geboren te zijn op 1 januari 2004. Het was nooit de bedoeling van verzoeker om de Belgische asielautoriteiten te misleiden."*

Met betrekking tot zijn vrees omwille van zijn werkzaamheid bij de radio-en televisiezender Enikass wijst verzoeker er vooreerst op dat de tewerkstelling van verzoeker bij de radio-en televisiezender Enikass niet betwist is en dat volgens de EUAA richtsnoeren van april 2022 verzoeker een specifiek profiel heeft (p. 25). Hij wijst er op dat meer recentelijk, in september 2022, de VN-Mensenrechtenraad meldde dat niet alleen journalisten maar ook andere mediaprofessionals het slachtoffer zijn van moord, willekeurige opsluiting, gedwongen verdwijning, fysiek geweld en foltering (OHCHR, "Le Conseil des droits de l'homme se penche sur la situation des droits humains, en particulier ceux des femmes et des filles, en Afghanistan", 12 september 2022. Hij benadrukt opnieuw zijn elementen van verwestering en betoogt dat beoordeeld samen met deze elementen het risico bestaat dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen omdat hij voor een radio-en televisiestation werkte. Hij betoogt verder *"Ten meer, werd verzoeker persoonlijke bedreigd door de Taliban na de machtsovername. Ze zijn drie keer bij zijn thuis op bezoek geweest om hem te zoeken en hebben een dreigbrief achtergelaten. Verzoeker heeft ook bewijsstukken overgelegd betreffende de bedreigingen die hij heeft ontvangen. Het feit dat de datum waarop deze dreigbrief is neergelegd (volgens de verklaringen van verzoekster) afwijkt van de op de brief vermelde datum is een element waaraan het CGVS overdreven aandacht heeft besteed en dat het te hard heeft gelezen. Enerzijds was verzoeker namelijk afhankelijk van de informatie die zijn moeder - die geen opleiding had genoten - hem had gegeven; anderzijds zijn de feitelijke Taliban-autoriteiten, zoals verweerder heeft opgemerkt (bestreden beslissing p. 3), niet erg zorgvuldig bij het opstellen van hun documenten. Het CGVS is van mening dat het niet geloofwaardig is dat de Taliban pas jaren na het begin van de tewerkstelling van verzoeker bij Enikass naar het huis van verzoeker kwamen om voor hem te zoeken (bestreden beslissing p. 3). Het CGVS vindt het niet coherent dat de zoektocht van de Taliban pas ten vroegste plaats na de machtsovername. Verzoeker blijft bij zijn verklaringen, de welke volledig coherent zijn gezien de meeste recente recent en betrouwbaar informatie over gelijkaardige incidenten in Afghanistan. Inderdaad, volgens het laatst COI- focus verslag van de EUAA, na de machtsovername begonnen de Taliban op grote schaal huiszoekingen te verrichten, op zoek zijn naar personen die als tegenstanders van het huidig regime worden beschouwd"* (EUAA, "Afghanistan security situation – Country of origin information report", august 2022, pp. 32-33). De door de verzoekende partij aangevoerde verklaringen over huiszoekingen worden dus ondersteund door de beschikbare informatie ter zake. Gezien deze informatie moet zij geloofwaardig worden geacht. Er zij op gewezen dat de verwerende partij, hoewel zij toegang had tot die informatie - aangezien deze op haar website is gepubliceerd - deze in haar

analyse niet in aanmerking heeft genomen. Verzoeker stelt verder dat collega's van hem, diegenen met wie hij contact wist te houden en gelijkaardige functies hadden, op de vlucht en dat één in Duitsland zit en een andere in Frankrijk terwijl hun baas in de Verenigde Staten zit. Tenslotte wijst verzoeker er op dat geen enkele tegenstrijdigheid in zijn verklaringen werd opgemerkt wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen versterkt.

Met betrekking tot de beoordeling van de door verzoeker neergelegde documenten betoogt verzoeker dat de geloofwaardigheid van zijn relaas moet beoordeeld worden door de ingediende documenten en niet zoals het CGVS lijkt af te leiden na de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoeker verwijst in dit verband naar EHRM M.A. c Suisse (arrest nr. 9373/15, 01/02/2018) en stelt dat de documenten ook een bewijs vormen van het relaas van verzoeker. Hij verwijst nog naar rechtspraak van de Raad inzake de authenticiteit van Afghaanse documenten en besluit dat de door hem neergelegde documenten een begin van bewijs vormen voor het relaas van verzoeker en dus moeten worden onderzocht door de asielinstanties.

Verzoeker vraagt in hoofddorde als vluchteling te worden erkend, in onderschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het BJB-atteest toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 3 januari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor het radio- en televisiestation Enikass. Volgens zijn verklaringen werkte hij als beveiligingsbewaker in een toren van Enikass vanaf 2017 tot zijn vertrek uit Afghanistan in september 2020. Verzoeker verklaart dat gedurende deze periode een aantal aanvallen

op de zender plaatsvonden en de oprichter van de zender werd ontvoerd. Na de machtsovername door de taliban vonden nog aanvallen plaats op vrouwelijke medewerkers van Enikass en kwamen de taliban drie keer bij verzoeker thuis om hem te zoeken en werd de tweede keer een dreigbrief via de malik aan de moeder van verzoeker bezorgd waarin wordt gesteld dat hij zich naar het districtshuis moet begeven.

Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie voor van zijn taskara en diploma. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze documenten een indicatie vormen van zijn identiteit. Zo uit de vaststelling dat verzoeker de uitkomst van zijn aanvragen in Bulgarije, Roemenië en Slovenië niet afwachtte wordt afgeleid dat zijn gedrag onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming en hij in deze landen een andere leeftijd opgaf dan in België, kan evenwel uit de lezing van de bestreden beslissing verder niet blijken dat aan de door verzoeker aan de Belgische instanties verklaarde identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker wordt getwijfeld. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Kochyano in het district Khewa/Kuz Kunar in de provincie Nangarhar.

Verzoeker legt naast voormelde documenten ook een kopie neer van een certificaat van Enikass Radio & Television, waarin wordt vermeld dat verzoeker als een veiligheidsagent werkte bij deze zender van 1 juni 2017 tot 25 juli 2020 en een Enikass ID card waarop verzoekers naam is vermeld en die een foto van verzoeker bevat. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Het certificaat van uw werk voor Enikass en uw badge tonen hoogstens aan dat u van 1 juni 2017 tot 25 juli 2020 werkzaam zou geweest zijn voor het bedrijf, wat op zich niet betwist wordt maar waar toch vraagtekens bij rijzen gezien uw foutieve datering van de aanval op het gebouw, van de ontvoering van de directeur en gezien de verkeerde informatie omtrent diens chauffeur. Deze werkdocumenten kunnen sowieso geen ander licht werpen op de door u voorgehouden problemen.”* Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekers tewerkstelling bij deze radio-en televisiezender niet betwist wordt, stelt de Raad evenwel vast dat hierbij niettemin blijkens de bestreden beslissing twijfels rijzen, die voortvloeien uit het feit dat verzoeker de genoemde belangrijke gebeurtenissen met betrekking tot deze zender niet correct in de tijd weet te situeren en dat verzoeker deze laatstgenoemde vaststellingen niet betwist. In zoverre op basis van de voorgelegde documenten kan worden aangenomen dat verzoeker werkzaam was als beveiligingsagent bij het radio-en televisiestation Enikass voor de machtsovername door de taliban midden augustus 2021, blijft evenwel, zoals blijkt uit wat hierna volgt, onduidelijkheid bestaan over de periode gedurende dewelke verzoeker er daadwerkelijk heeft gewerkt.

De door verzoeker neergelegde nieuwsberichten hebben, blijkens de toelichting door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud betrekking op berichten over moorden op vrouwelijke medewerkers van Enikass en van andere media en over het feit dat de taliban na de machtsovername naar het huis van de oprichter van Enikass zijn geweest, waarbij deze is kunnen ontsnappen (notities PO, p. 16-17). Hoewel deze informatie strikt genomen niet handelt over verzoeker zelf, stemmen zij wel overeen met de teneur van de landeninformatie die door verwerende partij werd toegevoegd over Enikass en de incidenten waarbij een aantal vrouwelijke medewerkers van deze zender werden gevisieerd na de machtsovername. Verder blijkt uit het verzoekschrift dat de beoordeling ervan door verwerende partij als video's over bepaalde nieuwsfeiten niet wordt betwist door verzoeker.

In de EU AA “*Afghanistan Country Guidance*” van april 2022 worden journalisten en personen die in de media werken als een risico profiel omschreven. In de periode voor de machtsovername waren journalisten en commentatoren een doelwit voor de gewapende groeperingen in het conflict, zoals de taliban. Dit was vooral het geval voor journalisten die berichten over mensenrechtenschendingen of kritische artikels schreven over de acties van de partijen in het conflict. Vooral vrouwelijke journalisten waren prioritaire doelwitten.

Uit de COI “*Query on journalists, media workers and human rights*” defenders van EASO van 28 augustus 2020, waarnaar in de EUAA “*Country Guidance*” wordt verwezen en die *in casu* relevant is aangezien het betrekking heeft op de periode waarin verzoeker voor Enikass als beveiligingsagent werkte, blijkt dat kritische journalisten regelmatig het doelwit waren van aanslagen en ontvoeringen door gewapende groeperingen, maar ook dat radio-en televisiestations regelmatig het doelwit waren van bomaanslagen. Zo hieruit kan worden afgeleid dat veiligheidspersoneel bij deze radio-stations ook het slachtoffer konden geweest zijn van dit geweld, kan hieruit evenwel niet blijken dat zij als dusdanig gevisieerd werden door gewapende groeperingen zoals de taliban louter omwille van hun job als beveiligingsbewaker.

In de periode na de machtsovername blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de taliban in september 2021 richtlijnen uitvaardigden voor journalisten, waarbij onder meer verboden wordt te berichten over onderwerpen die in strijd zijn met de islam of taliban leiders te beledigen. Naast de censuur waarmee journalisten worden geconfronteerd, wat al geleid heeft tot detentie van journalisten en worden

journalisten regelmatig het slachtoffer van geweld en bedreigingen door taliban leden. Er wordt evenwel geen melding gemaakt van geweld of bedreigingen na de machtsovername tegen personen, zoals verzoeker, die niet betrokken waren bij de operationele of inhoudelijke activiteiten van nieuwszenders maar enkel instonden voor de beveiliging van de gebouwen waar deze media gevestigd waren. Verzoeker brengt hiervan evenmin concrete voorbeelden bij. Verzoeker was geen journalist bij Enikass, noch was hij betrokken bij de operationele activiteiten van het station of de inhoudelijke berichtgeving. De Raad stelt verder ook vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat ook personen die als beveiligingsagent werkten voor een televisie- en radio station voor de machtsovername specifiek geviseerd werden of om die reden geviseerd zullen worden in geval van terugkeer. Het door verzoeker geciteerde bericht op de website van OHCHR van 12 september 2022 betreft in hoofdzaak de situatie van vrouwen in Afghanistan, waaronder de problematische situatie van vrouwelijke journalisten. De Raad kan hierin evenwel geen voorbeelden ontwaren van gevallen waarin personen met een gelijkaardig profiel als verzoeker werden geviseerd.

Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Afghanistan. Het is niet voldoende voor verzoeker om louter te verwijzen naar zijn hoedanigheid als voormalig beveiligingsagent bij Enikas maar hij moet de door hem aangehaalde vrees voor vervolging omwille deze activiteiten concreet aannemelijk maken.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker verklaart dat hij gedurende zijn periode bij de zender Enikass en dus voor de machtsovername door de taliban nooit persoonlijke bedreigingen gekregen heeft van de taliban of daesh maar wel stelt dat alle mensen die voor de media werkten risico's liepen en dat het bewijs daarvoor geleverd wordt door het feit dat personeelsleden gedood werden. Verzoeker verwijst ook naar het feit dat zij van het NDS hoorden dat de terroristische groeperingen alle informatie hadden over hen die ze nodig hadden (notities PO, p. 17). Uit de beschikbare landeninformatie kan blijken dat de media in het algemeen regelmatig het doelwit waren van gewelddadige acties vanwege de gewapende groeperingen in het conflict en dat Enikas in het bijzonder ook het doelwit was van aanslagen (zie bijvoorbeeld, CPJ – Unidentified attackers shoot and kill 3 Enikass Radio and TV employees in Afghanistan, 2/03/2021).

Zo de Raad kan aannemen dat voor iedere medewerker veiligheidsrisico's bestonden die nu eenmaal verbonden waren aan de aard van de activiteiten in die periode en dat Enikas daarbij ook werd geviseerd en dat ook verzoeker moest leven met een zeker onveiligheidsgevoel, kan niet blijken dat hij daarbij in het vizier was gekomen van één van de gewapende groeperingen en dat dit bovendien ook de onveiligheid onlosmakelijk verbonden was met zijn baan als veiligheidsbewaker. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij niet meer naar huis ging in zijn dorp nadat H.A. stierf, de lokale politieman van arbaki omdat daarna de taliban en daesh in zijn dorp machtiger werden (notities PO, p. 13-14) maar integendeel in Enikas bleef tot zijn vertrek naar Kabul. Zo hierboven werd vastgesteld dat aangenomen kan worden dat verzoeker voor Enikas heeft gewerkt, blijkt uit zijn verklaringen over belangrijke gebeurtenissen die verband houden met dit mediabedrijf, dat hij deze niet correct in de tijd kan situeren. De vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers verklaringen inzake de datum van de aanval op het hoofdgebouw en de ontvoering van de oprichter van Enikass worden door verzoeker niet concreet betwist in het verzoekschrift. Met name het gegeven dat verzoeker de ontvoering van de oprichter, die hij naar hij verklaart zelf zou hebben gezien vanuit de wachttorens (notities PO, p. 15) situeert in 2019 of 2020 terwijl deze volgens de beschikbare landeninformatie plaatsvond in 2018, doen naar het oordeel van de Raad twijfel ontstaan over de periode waarin verzoeker er effectief werkzaam zou geweest zijn.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden bedreigingen door de taliban na de machtsovername niet aannemelijk maakt. Verzoeker verklaart hierover dat de taliban in totaal drie keer bij hem thuis gekomen zijn om hem te zoeken en dat bij het tweede bezoek daarbij een dreigbrief werd afgeleverd, die hij ook neerlegt.

De Raad stelt vooreerst, in navolging van de bestreden beslissing vast het niet aannemelijk is dat de taliban, die gedurende de periode dat hij voor Enikass werkte ook in zijn dorp aanwezig was, zij het met minder macht, verzoeker, die volgens zijn verklaringen sinds 2017 bij Enikass werkte, al die tijd ongemoeid zouden laten, terwijl hij zelf verklaart dat hij voor de dood van de politiecommandant in zijn dorp maandelijks met verlof naar huis ging, dat het algemeen geweten was wat zijn werk was en dat hierover zelfs achter zijn rug gesproken werd (notities PO, 12-13).

Verzoekers hypothese dat de taliban na de machtsovername de televisiezender overnam en zo alle gegevens in handen kreeg van iedereen die er werkte, kan niet verklaren waarom zij niet eerder op de hoogte zouden gekomen zijn van zijn werkzaamheden, in de door verzoeker geschetste omstandigheden van de situatie in zijn dorp. Immers de taliban was er aanwezig en het was geweten wat verzoekers werk was. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk waarom de taliban verzoeker, die beveiligingsagent was in Enikass en waarvan verder ook niet kan blijken dat hij zich op enige wijze kritisch uitliet over de taliban noch enig ander specifiek probleem had gehad met de taliban voor zijn vertrek uit hoofde van zijn beroep, na de machtsovername en dus meer dan een jaar nadat verzoeker ontslag had genomen hem plots zouden viseren. Bovendien werd hierboven ook reeds gewezen op het gegeven dat verzoeker bepaalde belangrijke gebeurtenissen met betrekking tot Enikass niet correct weet te situeren, zodat de duur van de periode gedurende dewelke hij er daadwerkelijk gewerkt heeft, onduidelijk blijft en hij in elk geval op het moment van de machtsovername al een jaar geen werknemer van Enikass meer was.

Dat de taliban huiszoekingen hebben verricht onmiddellijk na de machtsovername, zoals verzoeker betoogt, wordt niet betwist en blijkt ook uit de beschikbare landeninformatie, maar daarbij ging het vooral om persoonlijke afrekeningen of personen met een specifiek profiel en die bekend stonden als tegenstanders van de taliban, wat niet het geval is voor verzoeker. Met dit algemeen betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn werk waaruit hij een jaar eerder ontslag had genomen, zou beschouwd worden als een tegenstander van de taliban en kan hij niet verklaren waarom hij door de taliban dan plots na de machtsovername zou gevisieerd zijn.

De door verzoeker voorgehouden chronologie van wanneer de dreigbrief werd ontvangen, ondermijnt in dit verband, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing en gelet op de inhoud van de voorgelegde dreigbrief, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“De chronologie inzake de dreigbrief die u bezorgd zou zijn, ondermijnt helemaal uw beweerde problemen. Twintig à eenentwintig dagen na de machtsovername op 16 augustus 2021, zijnde 5 of 6 september 2021, zouden zij voor de eerste keer bij uw moeder op bezoek gekomen zijn (Stuk 10, Landeninformatie - Blauwe map). Twee maanden later, zijnde 5 of 6 november 2021, zouden zij een tweede keer een bezoek gebracht hebben aan uw huis. Opnieuw twee maanden later, zijnde 5 of 6 januari 2022, gaven ze een dreigbrief via de malik van het dorp aan uw moeder waarin ze u verzochten naar het districtscentrum te komen. Daarna kwamen ze nog een derde keer langs om u te zoeken (CGVS, p. 18-19). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt echter een datum van 2/2/1443, omgezet naar de Westerse kalender 10 september 2021, wat totaal niet overeenstemt met uw verklaringen over wanneer de dreigbrief zou afgeleverd zijn.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven niet weet te weerleggen waar hij argumenteert dat hij afhankelijk was van de informatie van zijn moeder en dat de taliban autoriteiten niet erg zorgvuldig zijn bij het opstellen van hun documenten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud dat de dreigbrief werd afgegeven na het tweede bezoek dat hij ongeveer begin november 2021 situeert, terwijl de door hem neergelegde brief gedateerd is op 10 september 2021. Er kan aangenomen worden dat verzoeker op de hoogte was van de inhoud van de door hem neergelegde brief, zodat hij zich bezwaarlijk kan beroepen op het feit dat hij enkel kan voortgaan op wat zijn moeder hem vertelde. Verder stelt de Raad ook vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk een inhoudelijke beoordeling werd gemaakt van de van de door hem voorgelegde dreigbrief samen met zijn verklaringen over de beweerde bedreigingen, zodat verzoekers kritiek dat de beoordeling van de door verzoeker neergelegde documenten niet kan gebeuren na de beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal en de verwijzing naar de door hem geciteerde rechtspraak in dit verband *in casu* niet dienstig is.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift weliswaar verwijst naar getuigenissen van collega's in Duitsland en Frankrijk met wie hij contact wist te onderhouden en die zijn verklaringen zouden ondersteunen en die te zullen voorleggen indien hij deze zou bekomen, maar dat verzoeker deze ook in het kader van de huidige procedure voor de Raad niet voorlegt.

Waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het gegeven dat verzoeker zich heeft onttrokken aan de asielprocedure in Slovenië, Roemenië en Bulgarije en hij er een andere leeftijd opgaf dan in België en hieruit afleidt dat verzoekers handelswijze onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming, beschouwt de Raad deze motieven als overtuigend. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze overwegingen los staan van de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas en bijgevolg geen betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers kritiek hierop kan bijgevolg niet tot een andere beoordeling leiden.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en evenmin

aannemelijk maakt dat hij louter omwille van zijn activiteiten als bewakingsagent bij Enikass in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden gevisieerd.

6.4. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op zijn vrees voor vervolging omdat hij als verwesterd zou kunnen beschouwd worden aangezien hij Afghanistan meer dan twee jaar geleden verlaten heeft en sinds maart 2021 in België verblijft maar vroeger op het Europese continent is aangekomen en gelet op zijn westerse kledingstijl en het feit dat hij zich heeft vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en “mores”. Hij wijst ook op het feit dat hij in een progressieve omgeving werkte in Afghanistan en met vrouwelijke collega's werkte. Verzoeker verwijst daarbij naar landenrapporten zoals aangehaald in punt 2.2. van de dit arrest. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

6.4.1. In zoverre in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd.

Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft.

Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging.

Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt vermeld onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire

afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsvername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtredders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48).

In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht.

Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de

duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging.

Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker een volwassen man is van 24 jaar oud die Afghanistan verliet toen hij 22 jaar oud was. Door louter te verwijzen naar verzoekers verblijf in België sinds maart 2021 en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2020 en te stellen dat hij zich casual kleedt en nooit traditionele Afghaanse kleding draagt en een Westerse stijl heeft, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Door louter te poneren dat verzoeker zijn integratie in de loop van zijn verblijf in België heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores, een stelling die hij overigens op geen enkele wijze concreet staft, toont hij dit evenmin aan, noch dat in zijn hoofd sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Ook waar verzoeker louter verwijst naar het feit dat hij in een progressieve omgeving werkte bij Enikass en er met vrouwen samenwerkte, toont hij dit niet aan. Uit het loutere feit dat er vrouwelijke medewerkers waren bij Enikass waar hij werkte tot 2020 kan niet blijken dat verzoeker hierdoor als progressief werd beschouwd en om die reden nu als verwesterd zal worden beschouwd, zeker nu uit het voorgaande is gebleken dat hij voor zijn vertrek nooit persoonlijk bedreigd werd. Verder wijst de Raad er op dat verzoekers vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld en hij op ongeveer 22-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten zodat hij zich geenszins in dezelfde situatie bevindt als jongeren in hun tienerjaren, waarnaar het door verzoeker geciteerde rapport van Asylos verwijst. Verzoekers voor het overige theoretische betoog over het concept verwestering en de door hem geciteerde landeninformatie die hierop betrekking heeft, kan niet anders doen besluiten. Hiermee maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden. Waar verzoeker nog algemene informatie aanhaalt over terugkeerders die gebukt gaan onder een stigma van mislukking, of waarbij hun terugkeer wordt gezien als een bewijs van luiheid of criminaliteit en de noodzaak van sociale en familiale netwerken voor terugkeerders, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nog steeds een netwerk heeft in Afghanistan, nu zijn moeder en echtgenote en twee maternale ooms nog steeds in zijn dorp wonen (notities PO, p. 7) en herhaalt dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd worden als vervolging. De Raad kan

slechts vaststellen dat geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat dit in de individuele omstandigheden van verzoeker het geval zou zijn.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, wijst de Raad er op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban en de overheid voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

7.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt*

verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

7.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

7.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn.

Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak "*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*", wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute

voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor inter-

nationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar in het verzoekschrift in algemene termen wordt verwezen naar de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername en de hierboven in punt 2 van dit arrest vermelde landenrapporten en wordt gesteld dat de dramatische socio-economische situatie het gevolg is van de

internationale sancties, die werden genomen als reactie op het niet-democratische Taliban regime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

7.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden.

ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). In de provincie Paktya werden 19 veiligheidsincidenten gerapporteerd. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden.

Voor de provincie Nangarhar kende ACLED aan 9 incidenten van de 182 in de verslagperiode gecodeerde veiligheidsincidenten geoprecisiecode 3 toe. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij

het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Dat er ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de taliban nog steeds geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen, zoals verzoeker betoogt wordt niet betwist en met de beperkingen bij het verzamelen van informatie wordt in bovenstaande analyse terdege rekening gehouden. Door louter te stellen, onder verwijzing naar de UNHCR "*Guidance Note*" van februari 2022 en de Nansen Note van

23 juni 2022 en reeds geciteerde EASO en EUAA rapporten, dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie niet stabiel is, toont verzoeker niet aan dat hij, in Afghanistan of in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de UNHCR "*Guidance Note*" de daling van het willekeurig geweld na de machtsovername door de taliban bevestigt en dat bezorgdheid wordt geuit over het doelgericht geweld.

Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven. Hierboven werd door de Raad in het kader van het devolutieve beroep ook rekening gehouden met de meest recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, zoals geactualiseerd door verwerende partij door middel van haar aanvullende nota van 3 januari 2023. Verzoeker brengt ook geen recentere informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat de op deze gegevens gebaseerde analyse van de situatie in Nangarhar zoals hierboven uiteengezet, niet correct is, nu hij zich beroept op het rapport van de EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022, waarmee hierboven ook rekening werd gehouden. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10, lid 3 van de Richtlijn 2013/32/EU is bijgevolg niet dienstig. Het staat verzoeker uiteraard vrij verwerende partij aan te bevelen om een Fact Finding Mission naar Afghanistan te organiseren en daarvoor een methodologie te suggereren, maar de Raad kan slechts vaststellen dat hij met dergelijk pleidooi evenmin aantoonde dat er heden in Afghanistan en in Nangarhar sprake is van een dermate hoog niveau van willekeurig geweld dat elke burger louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Nangarhar zoals hoger toegelicht.

Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdelen van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET